

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/39/2012
Identifikačné číslo spisu:	1008200568
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1008200568.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a z členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcov 1/ V., bytom v N., a 2/ L., bytom tamtiež, oboch zastúpených JUDr. Pavlom Čičmancom, advokátom Advokátskej kancelárie Čičmanec & Drappanová, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 14/A, proti žalovanému Okresnému úradu v Bratislave, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 6, za účasti K. so sídlom v N., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 28. januára 2008, č. k. A/2007/2317/MEP, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2012, č. k. 4S/12/2008-95, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2012, č. k. 4S/12/2008-95 p o t v r d z u j e .

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Rozsudkom z 28. septembra 2012, č. k. 4S/12/2008-95, Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcov o preskúmanie a zrušenie rozhodnutia žalovaného Krajského stavebného úradu Bratislava (teraz Okresného úradu v Bratislave, Odbor výstavby a bytovej politiky), ktorým tento zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Dúbravka (ďalej len „stavebný úrad“) zo 16. júla 2007, č. D-2007-06/9450-1214/U/18/Ry o umiestnení stavby „Bytový dom Pod záhradami“ na parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXX/XX, kat. úz. W., pre navrhovateľa TALA COMPANY, s. r. o. Bratislava, teraz K., ktorý je účastníkom tunajšieho konania.

Krajský súd vydal odvolaním napadnutý rozsudok po tom, ako už vo veci raz rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením z 15. decembra 2011 5Sžp/3/2011 a jeho predchádzajúci rozsudok z 24. septembra 2010, č. k. 4S/12/2008-66 zrušil a vec krajskému súdu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd krajskému súdu uložil povinnosť v novom konaní sa podrobne vypořiadat' so žalobnými dôvodmi, ako aj s námietkami žalovaného vznesenými v odvolaní, a to s

prihliadnutím na predmet konania vychádzajúc z charakteru rozhodnutia o umiestnení stavby a tiež s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), napr. rozhodnutia II. ÚS 22/02, III. ÚS 176/03, II. ÚS 72/07. Súčasne najvyšší súd vyslovil právny názor, že rozhodnutie o umiestnení stavby nemôže spôsobiť bezprostredné porušenie vlastníckeho práva, keďže len vytvára možnosť pre vydanie ďalšieho rozhodnutia v stavebnom konaní, ktoré sa už svojimi účinkami vlastníkov pozemkov a stavieb dotknúť môžu.

V novom konaní teda krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného so zameraním na otázku, či rozhodnutie o umiestnení stavby je spôsobilé ukrátiť žalobcov na ich práve na priaznivé životné prostredie a na práve na súkromie, najmä v súvislosti s ich dôrazom kladeným na pohodu bývania.

Krajský súd poukázal na to, že žalobcovia vo svojich námietkach kládli dôraz predovšetkým na pohodu bývania, tiež tvrdiac porušenie ich základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života avšak svoje tvrdenie žiadnou konkrétnou skutočnosťou, vyvracajúcou tvrdenie dotknutých orgánov nepodložili a preto krajský súd mal za to, že uvedené tvrdenia učinili len všeobecne, čo má za následok nepreskúmateľnosť uvedenej námietky.

Z rozhodnutia stavebného úradu a pripojených listín mal krajský súd za to, že všetky stanoviská dotknutých subjektov boli do rozhodnutí implementované a preukazujú, že umiestnená stavba nebude mať negatívny vplyv na existujúcu zástavbu, ani na budúce možné využitie okolitého územia a nenarúšajú urbanistický charakter daného prostredia. Skonštatoval, že stavebný úrad správne a v súlade so zákonom zároveň do rozhodnutia zakotvil podmienky pre umiestnenie a uskutočnenie stavby. Tieto podmienky sú pre navrhovateľov záväzné a v priebehu stavebného procesu aj kontrolovateľné.

Pokiaľ ide o námietky žalobcov - vlastníkov objektu na parc. č. XXXX/X, že osadená stavba vyvolá stiesnené pomery v území a nerešpektovanie odstupov od susedných pozemkov súd uvádza, že žalovaný preukázal, že práve žalobcovia svojou činnosťou porušili § 6 ods. 3 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“), keď vzdialenosť fasády svojej dostavby rodinného domu - dvojgaráže postavili vo vzdialenosti cca 50 cm od spoločnej hranice pozemku, čím sami nerešpektovali normou určené odstupy a túto skutočnosť preto nemožno klásť za vinu žalovanému. Dodal, že z doloženej projektovej dokumentácie vyplýva, že vzdialenosť predmetnej dvojgaráže od plánovanej fasády osádzaného objektu je viac ako 9 m, čím žalovaný preukázal, že v žiadnom prípade nedôjde k nežiaducemu zahusteniu územia, ktoré by bolo na úkor obyvateľov žijúcich v okolí.

Pokiaľ ide o námietky žalobcov vo veci nejasností územného plánu, krajský súd dospel k záveru, že plánovaný objekt vyhovuje požiadavke, aby viacpodlažný objekt (7 podlaží) bol osadený v rozptyle, čo podľa doloženej projektovej dokumentácie (výkres širších vzťahov a GP) zodpovedá i požiadavke magistrátu, aby urbanisticko-architektonické riešenie objektu bolo minimalizované s ohľadom na susediacu zástavbu rodinných domov, a teda aj voči rodinnému domu žalobcov. Z administratívneho spisu mal krajský súd za zistené, že stavebný úrad v tejto súvislosti pôvodné negatívne dopady stavby a nevyhovujúce odstupy od hraníc pozemkov odstránil, a to preriešením pôdorysného umiestnenia objektu a jeho výškového zónovania. Z uvedeného krajský súd vyvodil, že uvažovaný zámer je v súlade s Územným plánom hl. m. SR Bratislavy, preto v tejto súvislosti súd námietky žalobcov nemohol akceptovať.

Rovnako ako nedôvodné vyhodnotil krajský súd námietky žalobcov vo vzťahu k spôsobu napojenia stavby na komunikáciu a inžinierske siete, či zatieneniu denného osvetlenia obytných miestností, vnútorných priestorov s trvalým pobytom ľudí. K týmto záverom dospel krajský súd na základe projektovej dokumentácie obsiahnutej v administratívnom spise, konk. súhlasného záväzného stanoviska Hl. mesta SR Bratislavy č. MAGS ORM 2128/2/2007-425560, MAGS ORM 21113/2007-427412 z 13. júna 2007, či svetlotechnického posudku vypracovaného L..

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) žalobcovia odvolanie, v ktorom žiadali rozsudok krajského súdu zmeniť a

napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom pomerne rozsiahlom odvolaní zhrnul obsah rozsudku krajského súdu, skutkové okolnosti konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia, poukázali a odcitovali ústavu, OSP, zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a vyhl. č. 532/2002 Z. z., judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 25/2006, I. ÚS 402/2008).

Rozsudok krajského súdu je podľa názoru žalobcov zaťažený vadou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci - osobitne v nesprávnom výklade § 32 písm. a/ a § 39 stavebného zákona, z ktorých vyplýva podmienka ústavne konformného a zákonného rozhodnutia o umiestnení stavby, a to súlad tohto rozhodnutia so zákonmi a inými právnymi predpismi. Rozsudok krajského súdu považujú za zaťažený vadami podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/ OSP, lebo vychádza z rozhodnutia žalovaného č. k.: OLP/2094/2010 z 24. februára 2010, ktorý nesprávne právne vec posúdil, lebo zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov, pričom zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne súladu vydaných súhlasných záväzných stanovísk, pretože jeho závery sú v extrémnom rozpore s obsahom spisu, je jeho postup možné hodnotiť ako svojvôľu, ktorou porušil ústavné právo žalobcu na zákonný a spravodlivý proces.

Podstatným v prejednávanej veci, je podľa žalobcov rozpor napadnutého rozhodnutia so záväznou časťou územného plánu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (Všeobecne záväzné nariadenie hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 4/2007 z 31. mája 2007; ďalej len „územný plán“). Tento vyplýva zo skutočností, že dodatky súhlasných stanovísk už k upravenej projektovej dokumentácii pod č. j. MAG-2003/42329-1 zo 04. decembra 2003, čo bolo potvrdené hlavným mestom SR Bratislava listom č. MAG-06/10960/2006 z 24. apríla 2006 a po opätovnom komplexnom posúdení projektovej dokumentácie nakoniec aj súhlasným záväzným stanoviskom č. MAGS ORM 2128/2/2007-425560, MAGS ORM21113/2007-427412 z 13. júna 2007, sú v rozpore s textovou aj výkresovou časťou územného plánu.

Konkrétne má ísť o tvrdenie, že ide „o ucelenú časť územia zastavanú prevažne bytovou zástavbou do 4 nadzemných podlaží charakteru rodinných domov a viacbytových objektov, ktorého súčasťou môžu byť i viacpodlažné bytové stavby v rozptyle a v obmedzenom rozsahu.“ Toto odporuje výkresovej časti územného plánu v časti C. 2, ktoré jasne, zrozumiteľne, bez alternatív definuje charakteristiky jednotlivých funkčných plôch a návrh využitia územia. V bode A. v charakteristike, ani v bode B. vo funkčnom využití, nie je definovaná možnosť „... zastavania viacpodlažnými bytovými stavbami v rozptyle a v obmedzenom rozsahu.“

Tento záver je interpretáciou - výkladom žalovaného a stavebného úradu, ktorý však ide extenzívne nad rámec prijatej záväznej časti územného plánu, je tiež v rozpore s citovanými ustanoveniami čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), a treba ho preto hodnotiť ako neústavný a nezákonný.

Je teda, ako uvádzajú žalobcovia, zrejmé, že závery správnych orgánov vyslovených v napádaných rozhodnutiach krajský súd nepreskúmať v súlade s príkazom najvyššieho súdu vysloveným vo vydanom uznesení, teda neoboznámil sa s textovou časťou územného plánu, a preto dospel k nezákonnému a ústavne nekonformnému záveru ohľadne nesúladu vydaných rozhodnutí s platným územným plánom.

Rozsudku krajského súdu ďalej vytkli absenciu náležitého odôvodnenia. Zdôraznili, že odôvodnenie je významnou súčasťou rozhodnutia a má poskytnúť skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia. Je zhrnutím všetkých zistených skutočností, ktoré odôvodňujú výrok rozhodnutia. Krajský súd ako i správny orgán v ňom uvedie všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, opíše spôsob akým zhodnotil vykonané dôkazy. V odôvodnení taktiež vysvetlí, ako a prečo aplikoval právne predpisy uvedené vo výroku rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť natoľko presvedčivé, aby viedlo účastníkov konania k dobrovoľnému plneniu uložených povinností.

Podľa ich názoru sa krajský súd, žalovaný ako i stavebný úrad prispôbili „úradníckemu“ spôsobu výkonu spravodlivosti. Tento spôsob vychádza zo pseudodeduktívneho výkladu právneho predpisu, ktorý sa obyčajne označuje ako zákonný existencializmus. Prejavuje sa prehnaným dôrazom na zistenie skutkových okolností prípadu, ktoré sa súdy a správne orgány rozhodujúce vo veci snažia

subsumovať pod konkrétne zákonné ustanovenia. Právny predpis je tu chápaný ako nesporná právna forma, ktorá už dopredu dáva jednoznačnú odpoveď na situáciu konkrétneho prípadu. Takémuto úradníckemu spôsobu výkonu spravodlivosti potom zodpovedá aj spôsob vyhotovenia rozhodnutí, ktoré sú síce obsiahne, ale absenciou právno-kreatívneho aspektu. Zjednodušene povedané, dve tretiny rozhodnutia tvorí popis skutkového stavu (popis obsahu návrhu, vyjadrení sa k nemu a prehľad vykonaných dôkazov) a jednu tretinu právne normy, ktoré súdy a správne orgány použili pri ich aplikácii na konkrétny prípad. Celé odôvodňovanie (a teda vlastná súdnoprecedenčná a aplikačnoprecedenčná hodnota rozhodnutia) sa potom často zúži na strohé konštatovanie, že na základe zistených dôkazov príslušný súd alebo správny orgán rozhodol podľa príslušných právnych noriem.

Záverom žalobcovia uviedli, že krajský súd svojím postupom, ktorým sa nekriticky a formálne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi podanými vo veci žalovaným a stavebný úradom bez toho, aby vo vydanom rozsudku na argument žalobcu v podanej žalobe, ktorý je rozhodujúci pre správne rozhodnutie, dal práve na túto špecifickú odpoveď, zaťažil vydaný rozsudok vadou arbitrárnosti, čím porušil právo žalobcu na zákonný a spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 prvej vety Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

Žalobcovia si uplatnili náhradu trov konania, ktoré v prílohe odvolania vyčíslili a podrobne špecifikovali.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov skonštatoval, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu neobsahuje žiadne nové skutočnosti. Uvedené už žalobcovia namietali v žalobe, ako aj v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu. Žalovaný sa k týmto skutočnostiam (k postupu podľa ustanovenia § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., konkrétne k odstupovým vzdialenostiam, k splneniu urbanistických a architektonických požiadaviek, k posúdeniu stavby vo vzťahu k územnému plánu atď.) už vyjadroval vo svojich skorších podaniach. Napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné a nepotrebuje zaujímať nové stanovisko k uvádzaným skutočnostiam.

Podané odvolanie považuje za nedôvodné a navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Účastník konania svoje právo písomne sa vyjadriť k odvolaniu žalobcov nevyužil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu

predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom konania v tunajšej veci je preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia o umiestnení stavby, ktoré vydal stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Dúbravka (ďalej len „stavebný úrad“) zo 16. júla 2007, č. D-2007-06/9450-1214/U/18/Ry o umiestnení stavby „Bytový dom Pod záhradami“ na parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXX/XX, kat. úz. W., pre navrhovateľa TALA COMPANY, s. r. o. Bratislava, teraz K., a ktoré bolo potvrdené napadnutým rozhodnutím žalovaného.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky:

- a/ na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b/ na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c/ vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d/ vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Námietky žalobcov vznesené v žalobe smerovali najmä proti rozporom napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia s požiadavkou, aby stavba svojím umiestnením zodpovedala urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia a požiadavkám na zachovanie pohody bývania (§ 4 ods. 2 vyhl. č. 532/2002 Z. z.), a proti rozpornosti podkladov tohto rozhodnutia, osobitne záväzných stanovísk Hlavného mesta SR Bratislavy, a to súhlasným č. j. MAG-2003/42329-1 zo 04. decembra 2003 a nesúhlasným, č. j. MAG2003/20777 zo 07. augusta 2003. Akcentovali, že navrhovaný objekt bude mať negatívny vplyv na existujúcu zástavbu a možnosť budúceho využitia okolitého územia, je vsadený bez splnenia základných priestorových požiadaviek a s nedostatočnými odstupmi od jestvujúcich objektov, je umiestnený na malej ploche v stiesnených pomeroch čím sa vytvára nesúlad s architektonickým a urbanistickým charakterom prostredia.

Právne posúdenie týchto aspektov vytykal žalobca aj vo svojom 19 stranovom odvolaní voči rozsudku krajského súdu.

Zásadným dôvodom, ktorý krajský súd uviedol v odôvodnení rozsudku, pre zamietnutie žaloby žalobcu bola skutočnosť, že povaha napadnutého rozhodnutia o umiestnení stavby vylučuje jeho preskúmateľnosť v správnom súdnictve, pokiaľ je ako dôvod jeho nezákonnosti tvrdený zásah do

vlastníckeho práva. Krajský súd tu rešpektoval jednak právny názor najvyššieho súdu vyslovený v uznesení z 15. decembra 2011 5Sžp/3/2001, a jednak právny názor vyslovený ústavným súdom v jeho uznesení zo 06. marca 2002 sp. zn. II. ÚS 22/02.

Čl. 19 ods. 2 ústavy totiž nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. Rozhodnutie o umiestnení stavby však reálne do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života nezasahuje, vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Výplýva to aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby.

Súdy Slovenskej republiky už viackrát prijali záver, že rozhodnutie o umiestnení stavby nemôže spôsobiť ani bezprostredné porušenie vlastníckeho práva včítane žalobcami namietanej pohody bývania, keďže len vytvára možnosť pre vydanie ďalšieho rozhodnutia v stavebnom konaní, ktoré sa už svojimi účinkami vlastníkov pozemkov alebo stavieb môže dotknúť. Otázka ochrany práv a oprávnených záujmov vlastníkov okolitých rodinných domov sa teda bude riešiť v samostatnom následnom stavebnom konaní. Vydaním územného rozhodnutia správne orgány nemohli v danej veci reálne ukrátiť žalobcov na ich vlastníckom práve, práve na priaznivé životné prostredie, na hygienických ani občianskych právach ani práve na súkromie či znížiť štandard ich bývania (pohodu bývania), a preto nebol v tomto rozsahu podľa názoru najvyššieho súdu splnený základný predpoklad potrebný k vecnému vybaveniu žaloby, čo krajský súd pri svojom rozhodovaní celkom opomenul.

Toto právne posúdenie napadnutého územného rozhodnutia žalobca nijakým spôsobom nespochybnil, len opätovne vzniesol námietky, ktoré nemôžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a ktoré boli v konaní už zodpovedané, práve v uznesení najvyššieho súdu z 15. decembra 2011 5Sžp/3/2001.

Dôvodmi relevantnými pre vyslovenie nezákonnosti územného rozhodnutia by boli napríklad rozpor rozhodnutia s územnoplánovacou dokumentáciou, prípadne jeho rozpor s požiadavkou ochrany životného prostredia ako požiadavky kolektívneho charakteru. V prejednávanej veci neboli takéto pochybenia stavebného úradu alebo žalovaného zistené.

Krajský súd v odvolaní napadnutom rozsudku postupoval v súlade s § 250ja ods. 4 OSP, rešpektoval právny názor vyslovený v uznesení najvyššieho súdu z 15. decembra 2011, sp. zn. 5Sžp/3/2011, svoj rozsudok riadne odôvodnil, vysporiadajúc sa aj s ďalšími námietkami žalobcu. Odvolanie žalobcu neobsahovalo žiadne relevantné námietky voči zákonnosti rozsudku krajského súdu a najvyšší súd žiadne také skutočnosti nezistil. Naopak, najvyšší súd má za to, že rozsudok krajského súdu je plne v súlade so zákonom, je vecne i právne správne, preto ho najvyšší súd potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP, § 250ja ods. 3 OSP).

Záverom najvyšší súd považuje za vhodné osobitne reagovať aj na výhradu žalobcov voči postupu krajského súdu vznesenú v ich odvolaní. Pre presnosť cituje: „Krajský súd, žalovaný ako i stavebný úrad sa prispôbili „úradníckemu“ spôsobu výkonu spravodlivosti. Tento spôsob vychádza zo pseudodeduktívneho výkladu právneho predpisu, ktorý sa obyčajne označuje ako zákonný existencializmus. Prejavuje sa prehnaným dôrazom na zistenie skutkových okolností prípadu, ktoré sa súdy a správne orgány rozhodujúce vo veci snažia subsumovať pod konkrétne zákonné ustanovenia. Právny predpis je tu chápaný ako nesporná právna forma, ktorá už dopredu dáva jednoznačnú odpoveď na situáciu konkrétneho prípadu. Takémuto úradníckemu spôsobu výkonu spravodlivosti potom zodpovedá aj spôsob vyhotovenia rozhodnutí, ktoré sú síce obširné, ale s absenciou právno-kreatívneho aspektu. Zjednodušene povedané, dve tretiny rozhodnutia tvorí popis skutkového stavu (popis obsahu návrhu, vyjadrení sa k nemu a prehľad vykonaných dôkazov) a jednu tretinu právne normy, ktoré súdy a správne orgány použili pri ich aplikácii na konkrétny prípad. Celé odôvodňovanie (a teda vlastná súdnoprecedenčná a aplikačnoprecedenčná hodnota rozhodnutia) sa potom často zúži na strohé konštatovanie, že na základe zistených dôkazov príslušný súd alebo správny orgán rozhodol podľa

príslušných právnych noriem.“

Súdy v Slovenskej republike sú pri svojej činnosti v prvom rade čl. 2 ods. 2 ústavy, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa § 153 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Podľa § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 135 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; 14) súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní.

Postup, ktorý žalobca vo svojom odvolaní označil ako „úradnícky spôsob výkonu spravodlivosti“, resp. ako „zákonný existencializmus“, je v právnom štáte legitímnym postupom pri rozhodovaní sporov v občianskom právnom konaní, vrátane konaní v správnom súdnictve. Limity výkonu rozhodovacích právomocí obsiahnuté v právnych predpisoch upravujúcich správne konanie, ktoré sú ustanovené tak, aby bola zaručená ochrana práv na súdnu a inú právnu ochranu účastníkov, vplývajú aj na obsahovú stránku správnych rozhodnutí a súdnych rozhodnutí v zmysle štruktúry ich odôvodnení.

Pokiaľ ide o samu výhradu voči obšírnosti a segmentácii rozsudku krajského súdu, resp. výhradu, že sa vytráca vlastná súdnoprecedenčná a aplikačnoprecedenčná hodnota rozhodnutia, najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že nie je primárnou úlohou súdov v Slovenskej republike vytvárať precedenčné rozhodnutia. Jedným z dôvodov je, že slovenský právny systém nepozná pojem „precedens“ vo význame právne (všeobecne) záväzného rozhodnutia všeobecného súdu, a to aj popri požiadavke a potrebe čo najvyššieho stupňa jednotnosti výkladu právnych predpisov. Ďalším dôvodom je napríklad aj tá skutočnosť, že nie každá vec predložená súdu je natoľko originálna, že vyžaduje nové uchopenie zákona, resp. jeho výklad. Pokiaľ teda ústavný súd vyslovil vo vzťahu k rozhodnutiam vydaným v územnom konaní stanovisko, ktoré je vzhľadom na svoj vzťah k ústavnej garancii ochrany vlastníckeho práva pre súd právne záväzné (§ 135 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a ktoré je pre vec žalobcu relevantné, nevidí najvyšší súd, aj s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci, dôvod pre inováciu vysloveného právneho názoru.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení do 30. septembra 2013), boli zrušené krajské stavebné úrady a právomoc Krajského stavebného úradu v Bratislave prešla na Obvodný úrad Bratislava, a následne zákonom č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov boli zrušené obvodné úrady s tým, že ich právomoc prešla na novozriadené okresné

úradu, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného. V dôsledku toho i v záhlaví rozhodnutia došlo k úprave označenia žalovaného.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobcovia v odvolacom konaní úspech nemali a žalovanému ani účastníkovi konania náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.